

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 2.

V Ljubljani, v soboto 3. januarja 1885.

Letnik XIII.

Vabilo na naročbo.

„SLOVENEČ“

edini slovenski konservativni dnevnik,

nastopil je z večeršnjim dnevom XIII. leto svojega izhajanja. Ker je mnogim č. g. naročnikom sedaj naročnina pri kraji, prosimo jih uljudno, naj jo izvolijo o pravem času ponoviti, da se jim bo zamogel list tudi zanjepred redno pošiljati. Ob enem naj pa, kakor do sedaj, tako tudi na dalje blagovoljno po ustrajnem razširjanju list podpirajo.

„Slovenec“ velja za Ljubljano ne da bise na dom pošiljal:

Za celo leto	13 gl. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. več na mesec.

Po pošti prejeman velja:

Za celo leto predplačan	15 gl. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Opravništvo „Slovenca“.

L. 1884 umrli domačini.

Ob novem letu spominjamo se blagih ranjkih, ki so se pred nami presejli v neizvedljivo večnost, nam pa pot za sabo pustili, ako so nam bili v življenju v izgled, naslednje jih.

Dolgo sicer je smrt prizanašala, a poslednjič je vendar pobrala visoko častitega starčka, nadžupnika in dekana v Laškem, Antona Žužo, v 85. letu njegove starosti. Ranjki je bil rojen v Žalcu, trgu v Spodnji Savinski dolini, 8. januarja 1800, stopil je l. 1811 v Celjsko gibanje, ravno ko se je tam odprla in bil je v mašni posvečen 24. septembra 1822 in 10. decembra 1846 je postal nadžupnik in dekan na Laškem. Bil je marljiv in zvest delavec v vinogradu Gospodovem in odbran za častnega korarja Lavantinske škofije. L. 1882 je na Rožnovensko nedeljo služil svojo bišeno mašo ali 60. obletnico svoje nove maše. Sedaj pa pogledjmo še narodnjaka

gospoda Antona Žužo. Imel je eno najboljših župnij v škofiji, a za-se je silno malo potreboval, pač pa je mnogo izdal za dobre namene, posebno pa za revne dijake in narodne potrebe in zadevjan je bil tako rekoč središče, okoli kterega se je narodno življenje zbiralo, in v vsaki sili je po svoji moči z besedo in dejanjem pomagal. Namesto dolgih besed navedimo le en sam zgled. L. 1883 se je v Mariboru zbralo nad 130 župnikov in samostojnih dušnih pastirjev ter so se posvetovali o duhovskih zadevah in sploh o cerkvenih rečeh; drugi dan popoldne je pa povabil pokojni vse duhovne pod semeniško lipo ter jim ondi priporočal skrbeti za narodne pravice slovenskega ljudstva, med drugim je rekel s posebnim povdankom: „Le sebičnež more biti nemškutar.“ V svoji oporoki, sporočivši dijaško ustanovo, pristavil je besedo, dijak naj ima dotično ustanovo le toliko časa, „dokler bo naroden“. Ranjki je dejansko pokazal, kako lepo se dá združiti iskreno rodoljubje z dolžnostjo vernega kristjana in zvestega državljana. Odlikovan je bil s Franc Jožefovim redom. Njegov spomin naj živi med nami!

Umril je dne 25. januarja po dolgi hudi bolezni dr. Janez Zlatoust Pogačar, knezoškof Ljubljanski in slovesno pokopan dne 28. januarja. Ranjki je bil rojen na Vrbi, Brezniške fare na Gorenjskem, dne 22. januarja 1811, v mašnika posvečen je bil l. 1834. Doktor bogoslovja je postal 3. avgusta 1837. Vodstvo Alojzijevejšča je prevzel l. 1846, ter je tam bil 12 let. Leta 1851 je bil postal korar pri stolni cerkvi in dne 21. avgusta 1870 imenovan za stolnega prošta. Ko se je knezoškof Jernej Vidmar, ki je umrl l. 1883, odpovedal škofijski časti, je bil ranjki imenovan 30. maja l. 1875 za knezoškofa Ljubljanskega, od sv. očeta potrjen 10. avgusta in 5. septembra istega leta za škofa posvečen. Bil je že v 65. letu, ko je nastopil škofovsko čast, a izveden je bil v raznih strokah vzvišenega svojega poklica, ter poznal deželo in narod slovenski, imel je tudi še dušno in telesno gibčnost, ki je potrebna k izvrševanju toliko imenitnih škofovih dolžnosti. Vendar mu ni bilo dano dolgo ostati na čelu Ljubljanske škofije. Pri posvečevanju nove

cerkve presvetega Srca Jezusovega m. l. si je že poprej bolehní mož nakopal smrtno bolezen, ki ga je položila na mrtvaški oder. Pogreba so se vdeležili trije škofje, Goriški, Tržaški in Lavantinski, ki je imel tudi mrtvaški govor v nemškem jeziku. Pokopan je v stolni cerkvi pod kapelo žalostne Matere Božje.

V Trstu je umrl 26. marca pesnik Ivan Vesel (Koseski) ter je bil slovesno pokopan 28. istega meseca, rojen je bil l. 1798 v Kosezih pri Moravčah, od tod njegovo pesniško ime, niže in srednje šole je obiskal v Ljubljani, više na Dunaji, potem je vstopil v državno službo, umrl je v pokoji kot višji svetovalec c. kr. finančnega urada, zapustil je 2 sina in 5 hčér. Njegovo pesniško ime se je razglasilo s pesmijo „Slovenija caru Ferdinandu“. Po raznih tečajih „Novic“ so raztreseni plodovi njegovega uma, Matica Slovenska je l. 1870 izdala „Razne dela pesniške in igrokaze Ivana Vesela-Koseskiga“, knjiga obsega 690 strani in ima najprej 29 raznih poezij, dalje „Visoko pesem“, 5 ruskih Puškinovih, dalje več Iliade, nekoliko Chamissovih, Uhlandovih; jugo-evropejski glosar ali slovenski glasnik, zbirko raznih glós, Mesinsko nevesto in Orlansko devico. L. 1879 pa je dala „Matica“ na svetlo še dodatek k omenjenim raznim delom, na 65 straneh je 26 različnih pesniških del. Pri Koseskem je razločiti dvoje dob, kar je pesem iz prve dobe njegovega pesništva so veliko bolje mimo poznejših, kajti prebolejši iz hude bolezni, duh ni bil več tako mladeniški, kakor v prvi dobi. Slog je tu in tam nekako visoko doneč, skoraj bombastičen, toraj njegove pesmi niso po vnanjosti tako vabljive, kakor n. pr. Vodnikove ali Stritarjeve, a ne gledé na to, ostane Koseskemu slavno ime med slovenskimi pisatelji tiste dobe.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 3. januarja.

Notranje dežele.

Trgovinska zbornica v Brnu bode odsej na dalje tista slamnata bilka, ktere se hoče po-

LISTEK.

Božnica v Marijanišči.

(Dalje.)

Četrti mesec, „april“, je na vrsti. Ze prihaja; že stoji pred sodnikom in razgrinja pred njim svoje prednosti, kterih hoče činiti polno košarno. In kaj pravi?

No! — več moram, da je bil odkritosrčen. Nekoliko namreč sam govori o lastnosti svoji, da je precej „razvpi“ zaradi spremenljive svoje vremenske obleke; toda — „joj“ — dostavlja urno, — jaz sem tisti, ki zemljo oblačim v lepo zeleno obleko! — Tedaj mi prednost nikakor ne more in ne sme oditi!

Oblečen je „ta“ mesec v spomladni obleki; klobuk ima zelen nazaj postavljen; v roki pa drži majhno spletnico, v kateri ima kot mesec „velikonočni“ na travni podlagi lepih „pirhov“, in banderce v sredi.

Pri godbi se slišijo med petjem „darei“, „činč“ in vbrani zvončki. Imposantno!

Ta mesec je svojo robo tedaj že razprodal pred sodnikom in peti tovarš „majnik“ nastopa.

Ta mesec je oblečen nekako takó, kakor so oblečeni mornarji v svetlo-belkasto višnjevi obleki; na nogah pa ima rudeče nogovice.

Zdaj se prične še on hvaliti s svojimi prednostmi; in med drugimi mnogimi prednostmi si šteje v svojo seosbno zaslugo, da njega najbolj čislajo in opevajo pesniki. Njemu tedaj naj pravični sodnik prisodi prvo mesto, prvo darilo!

V roki ima ta deček prelep venec, preprejen s prelepimi, vabljivimi šmarnicami; in ko je on svoje delo dokončal, stopi k oni Marijini podobi in obesi njej v kinč prelepi šmarnični venec.

Kaj lepšega in bolj primerne bi pač ne bi bil mogel storiti! In tudi pristopniše bi se ne bil mogel „majnik“ svoji „kraljici“ — Majnikovi Mariji prikupiti, ko s tem, da ji je podaril prelepi kinč svojega natornega dela!

Živahno odobravanje — se je čulo! Srečna misel!

Za majnikom nastopi „junij“; tudi ta ima svojo dobro in solčno stran, vsled ktere upa pri angelju zmagati.

Oblečen je kakor vrtnar; šolničke in rudeče

nogovice in višnjevi predpasnik, ki sega tje čez prsi, ima na sebi; izpod predpasnika pa kukajo bele hlače, na (ako se ne motim) zelenih preramnicah; na glavi ima velik, bel slamnik, ki naj ga varuje solčnih žarkov. Krasen deček! V desni roki drži cvetličan lonček z vrtnico, v levi pa škropilnico.

V tej svoji opravi hvali „junij“ svojo preveliko prednost, povdarja, da on je tisti oveselivni prišlec, ki donaša ljudem razun prijetnih cvetlic, ki v tem mesecu razodevajo vso svojo lepoto in bliščobo, še tudi novino: prvi drevčni sad.

njegovih mislih ne more oditi! In — v resnici! — al vrtnice in njene lepote, ki njavo očara in oživi še om tako tudi sodnik „angelj“, l. se prenačliti s svojo sodbo.

Pevski zbor je potem in — kdo bi si bil mislil, prizoru zapela kukavica? — je ona prepevala tukaj v in zapeljivo prepeva ona

In zakaj? po kateri zapeljivo?

tapljajoča ... a z vso močjo okleniti, da bi sebe rešila, dva druga pa, ki sta ji silen trn v peti, potopila v morje politične pozabljenosti. Ta dva nesrečnika sta trgovinski minister Pino in moravski cesarski namestnik grof Schönborn. Naj velja, kar hoče, proč morata oba, tako vsaj so sklenili faki-jozni možje iz nemškega tabora državnega zbora, ki imajo pravico od leve strani srečo ali nesrečo Avstrije določevati. Oba se morata umakniti, po nazorih teh junakov, ker sta jim oba preveč vladna in ker sta po njunih mislih vsaj kolikor toliko pripomogla, da so faki-joznih mož kandidatje propadli pri volitvah za trgovinsko zbornico Brnsko. Nam se pa hoče dozdevati, da bode ves napor levičarjev proti temu za narod in domovino zasluženima odličnjakoma zastoj. —

Na **Moravskem** med delavci še vedno razsaja kuga, ki se anarhizem zove in so ubogi rokodelci že tako preslepljeni od te hude in nalezljive bolezni, da so že celo ponosni na to, da so anarhisti. Evo vam dokaz: Na nedolžnih otrocih dan imeli so v Brnu delavci svoj shod. Da se pri takih priložnostih mnogo prazne slame omlati, je sploh znano. Tako je tudi ondi bilo. Velika večina delavcev je jako resnobno in slovesno oporekala nazorom, da naj bi se k zmernim socializmom pristevali, temveč hočejo po vsi sili radikalni ostati. Radikalci pri delavcih so pa pravi bratje anarhistov. V resnici, čast, katero si ti zaslepljeni reveži domnevajo, ni velika in nikakor ne truda vredna, kolikor si ga le-ti zanjo prizadevajo.

Važne postavke za razvoj političnega napredka na Nižje-avstrijskem dobile so cesarsko potrdilo in so te-le: Postava o volilni pravici petkarjev, kakor jo je sklenil sklenil nižje-avstrijski deželni zbor, dalje ona o združitvi Dunajskih predkrajev z Dunajskim mestom in pa ona da dobí X. okraj Dunajskega mesta „Favoriten“ svojega poslanca.

Hrvaški pravaši (Starčevićanci) so tudi še zanaprej izključeni iz deželnega zbora za toliko časa, da za vsakega posebej poteče obrok, za kolikor sej je bil namreč vsakdo izključen. Ker so jih lansko leto v sličnem slučaju pustili v zbornico, so Starčevićanci mislili, da bode tudi letos tako in so na 29. decembra prišli pred zbornico hoteti vdeležiti se zborovanja. Do tje kaj so prišli, dalje pa ne, kajti ob vratih stali so orožniki z nasajenimi bodali in jih niso notri pustili. Pravaši so se na to podali v svoj klub, kjer so spisali spomenico na predsedništvo deželnega zbora, v kateri vprašajo, zakaj da se jim ne pusti svojo dolžnost opravljati? Rekli so, da so razmere v hrvaškem deželnem zboru take, da se živa duša več ne briga ne za postavu, ne za nravo. Konečno so še pristavili, da je na odgovoru vse ležeče, kakoršnega bodo namreč od predsednika dobili, se li bodo sploh še sej vdeleževali ali ne več.

Najnovejša iz **Kongo-konference** za naše čitatelje bo pač to, da je Avstrija v Berlinu pripoznala novo državo ob Kongu za samostojno z vsemi pravicami prevideno, kakor jih imajo druge države po svetu. Kongo-država je pa zopet Avstriji zato pripoznala vse pravice gledé trgovanja in naseljevanja, kar si jih le dobro vrejena država želeli zamore. To je jako mnogo vreden korak za našo trgovino na daljnem zapadno-afrikanskem svetu, kamor bodo polne ladije našega blaga zahajale ter se z zlatom in slonovo kostjo ter drugimi afrikan-skimi dragocenostmi obložene vračale.

Vnanje države.

Bolgarsko klanje v **Macedoniji** še vedno ni dokončano in tudi poprej ne bo, dokler se slovanska Rusija ne bo zatiranega rodu usmilila. Nekteri nemški časniki sicer mislijo, da se Rusija ravno sedaj ne bo prav nič pečala z Bolgari, kajti veliko-bolgarsko vprašanje o zjedinenji vseh Bolgarov pod enega gospodarja ni bilo še nikdar tako neprilичno

gledé svetovnega miru, kakor je ravno sedaj in to Rusija tudi sama jako dobro čuti. Je že prav; pri vsem tem treba nam je tukaj razločiti umor in rop po kivolčnih Turkih od političnega gibanja, o katerem se tukaj pač ne more govoriti in tolikanj mrzlosrčna še celo ledena Rusija ni, da bi grozovitno klanje kar tako gledala in bi ne imela zanj pomoči. Da se vpitje umirajočih po maščevanju iz nebes, zdi Turkom in Angležem politična agitacija, da jo tudi marsikak Turkom prijazen list za tako smatra, radi verujemo, ker so prizadeti trpini Slovani. Za vsako drugo plemo planila bi že vsa Evropa kviško, za Slovane tega ni potreba in še celo Rusiji odgovarjajo, naj se nikari tje kaj ne vtika. Rusija pa, saj tako vsi Slovani od nje pričakujejo, nečloveškega položaja v Macedoniji ne bo več dalje z mirnem očesom gledala, temveč bo konečno storila, kar bi morala že zdavnaj storiti. Turek mora iz Macedonije ven, pred ne bode miru.

Osman paša imenuje se hrabri (?) in vrli (?) Turčin, ki je najvišji vojaški poveljnik v **Macedoniji**. Ko so ga jeli Bolgari rotiti, da naj se vendar vstavi z oboroženo roko grozovitemu klanju nesrečnih Bolgarov po Macedoniji, je mož nekaj naredil, s čemur si je nevsahljiv venec — z bobovice zaslužil. Pobral je namreč vse vojake, kar jih je po opustošenih krajih nastavljenih bilo, ter jih je nastavil po mestih, češ, da mora najprej za svoje ljudi (vojake) skrbeti, da mu jih ne bodo roparji napadli in poklali, ter da vsled tega za Bolgare prav nič ne more storiti. To vam je junak, ki se boji, da bi mu roparji vojakov ne podavili!

V **nemškem državnem zboru** se bode opozicija nekaj razcepila. Prostomisljaki se bodo pri bodočem glasovanju odtrgali od centra in bodo za imenovanje družega ravnatelja glasovali, kterege Bismark imeti hoče. Vsi drugi oponentje pa ostanejo, kakor so bili do sedaj — značajni, Bismarku nasproti. Richter in centrum rekla bota toraj tudi še nadalje, da Nemčija ne potrebuje nobenega novega vojde.

Angležev se v Egiptu večna smola drži. Ne ene reči še niso spodobno dovršili, karkoli so začeli. Le pomislite, koliko časa so se pripravljali na ekspedicijo, katero so za Gordonovo rešitev namenili. In sedaj, ko so z veliko težavo in okornostjo skupaj zmašili, kar je bilo potrebno. Ko so se podali po Nilu navzgor, jel jim je še celo Nil sam nagajati. Zadel jih je na kraji, kjer jih bo najhujše bolelo, če jim ne bo še celo vse ekspedicije skazil. Šestnajst ladij spravili so bili namreč po vodi proti Kortom in od teh se jim jih je že devet potopilo, ostalih sedem je pa tako poškodovanih, da menda ne bodo za nobeno rabo. Kar je bilo ljudi, so se vsi rešili. Kar se je le dalo, morali so najhitreje poškodovane ladije s cinom obiti, sicer bi bili še tiste zgubili. Udarec ta je za Angleže in njih spremljevalce tem silnejši, ker je večina ljudi pri tem ob vse prišla. Vsled neznosne vročine, ki je sedaj tam po onih krajih, je bilo mnogo vojakov slečenih in ti so sedaj še celo brez obleke! Nekaj novega so pa vendar-le angleški ženisti v Egiptu izumili. Za svojih parnikov kurjavo potrebujejo le-ti mnogo tvarine, ker premoga ni pri rokah, prisiljeni so kuriti z lesom, kterege pa zopet ne morejo zadosti hitro sproti nasekati. Jeli so toraj poskušati, ali bi se ne dalo drevje s strelivno volno podirati, kar se jim je v resnici prav dobro obneslo. Sicer se jim pa ne godi ravno slabo, kajti domačini jih za rumene zlate prav radi preskrbljujejo z govedino, bombažem, pšenico, solijo in dateljni. Kakor vse kaže, bo moral Gordon še jako dolgo čakati, preden se mu posreči zopet domov priti, od koder se je pred nekaj meseci z zlatom obložen podal v levov brlog.

Izvirni dopisi.

Iz Weissenfelsa. 2. januarja. Potres, ki so ga čutili zadnje soboto po noči na Trebiži, je tudi pri nas marsikoga iz spanja prebudil.

Kakor je morebiti nekterim „Slovenčevim“ čitateljem znano, so vse tri naše fužine septembra meseca zmrzile in prejšnji mesec so se djali delavci pod kap. Le oni, ki pile izdelujejo, bodo še delali tako dolgo, dokler bo kaj jekla; v enem mesecu bodo pa tudi ti opravili. Delavci nas zapuščajo s težkim srcem; akopram se jim ni tukaj ni pre-dobro godilo, imajo vendar malo upanja, da bi jim drugod šlo bolje. Slabi časi so zdaj za fužinarstvo. Na Francoskem so prejšnje leto vstavili veliko fužin, pri nas se pa zdaj nekaj takega kaže. Slabo znamenje za l. 1885, ako na Koroškem grof Egger odpušča delavce in so delavci alpinskega montanskega društva pale na 43.

Imeli smo tu lani 31 krstov in le 15 pogrebov. Tedaj jo je enkrat dobro zadel Malthus, ki pravi, da ima človeštvo tedenšo množiti se v geometrični progresiji. Želeli bi zdaj, da bi se tudi drugi stavek Malthusove fatalistične teorije spolnil, namreč, da se to, kar rabi človek za življenje, more množiti v aritmetični progresiji.

O postu bomo imeli misijon; Bog daj obilnega sadu.

Iz Celja, 1. januarja. (*Pustni norci*) že uganjajo svoje burke, dasiravno je še le komaj božični praznik minul. Kje? in kdo? Lahko uganete: pristasi Celjske „vahterce“. Ni dolgo tega, kar se je v tem veliko-nemškem listu Celjanom razlagala potreba, naj se nastavi kot katehet v vseh mestnih, zdaj skozi in skozi nemških ljudskih šolah, in kot pridigar nemškim Celjanom duhovnik nemške narodnosti. Zdaj so pa prišli Celjski modrijani do spoznanja, da iz sedanjega Mariborskega bogoslovja ne bo mogoče dobiti nemškim liberalcem prijaznega duhovnika, in zato so osnovali nek poseben načrt: Nemški „šulverein“ njim mora pomagati iz te zadrege. S pomočjo tega društva upajo izrediti Nemcem prijazne duhovnike, ker bajé sedanjí duhovniki skoraj vsi sovražijo Nemce. Ali ka-li?

Nemško-prusaska sodrga se vedno štuli, kakor da vsi Nemci trobijo v njen rog. Pravi nadalje „vahterca“, kako priljubljeni in v koliki časti so pri nemških liberalcih tisti duhovniki, ki z njimi — i. e. s frajmavreri — držijo; tega pa „vahterca“ ne pristavlja, kako grozno pohujšanje dajejo vsem krščanskim Slovincem in Nemcem tisti katoliški duhovniki — pa vsaj jih hvala Bogu lahko prešteješ na prstih ene roke; v resnici jih tudi po celi Lavantinski škofiji še toliko ni, kakor prstov na eni roki — ki plešejo, kakor njim žvižga Celjska frajmavrarska druhal. Kako hočejo toraj Celjski liberalci dobiti nemško-liberalnih duhovnikov? Čujte: Imelo bi se po načrtu „vahterce“ osnovati „društvo nemških katoličanov“, ki boče nemškim osmošolcem (na gimnaziji) podeliti štipendijo po 500 gold. na leto v ta namen, da študirajo bogoslovne vede na visokih šolah ne v Mariboru in da se njim že precej po izstopu iz gimnazije zagotovi, da bodo dobili službe pri nemških katoličanih. „Vahterca“ meni,

Naj prečastitim bralcem v opravičenje izrečene besede podam primerni razlog; in ta je:

Ljudska pravljica pripoveduje, da bo človek toliko let še živel, kolikokrat mu kukavica zakukala bode, ko bode njo o novem letu prvikrat zaslišal. Po prešli jeseni sem jaz nedvomljivo slišal danes kukavico v prvikrat zakukati; — ali, — ker sem prve njene glasove preslišal, — nisem potem njenih „kú-kú-kú-kú“ hotel slišati; vsakako mi je pa ta malomarnost nekako nevšečna; kajti kukavica je mnogo,

in meni napovedala daljno šet-skega življenja, in — zdaj je

da — ne vem, — koliko ne, tega re! — ampak a! Bom toraj bolje pazljiv

omenim, da sem pri da-drugo slišal kukavico, kako zakúka! Prvikrat je zakú-po blag. gosp. Goršiču in ččalki, izdelani po ravno

pratiki mesec julij; in ti „julij“ nastopi. V

pratiki je naslikan ali po domače rečeno: „namalan“; pri nas je pa nastopil v podobi sirotnega dečka. On je danes ženjie, ki nosi v svoji roki pšenični snop, kterege s srpom podpira; na nogah ima šol-ničke in rudeče nogovice; hlače ima nekako višnjeve barve in lepo belo srajco; na glavi pa ima velik slamnik. Tudi on pohvali svoje delo v naravi, ter doka-zuje, da nikakor ne more in ne sme svoje pred-nosti pred svojimi tovarši zgubiti, ker on je tisti blagi dobrotnik, ki hrani in ohrani telesno življenje s „svojim kruhom“ človeškemu rodú.

Pač veljaven in tehten dokaz! Bode li veljal? Zdaj še ne vem. Sodnik le molčé poslušaj in molčé vsakega tekmeča postavlja na njegov prostor.

Med petjem in godbo zaigrale so tudi „činčle“ in „trikot“ s svojimi glasovi med sorodniki svojimi.

Ko ogledam prišli osmi mesec „avgust“, se mi pa srce in lice razvedrita in — prej, ko on svojo robo razpostavi sodniku in slavnemu občinstvu na ogled, mi neki skriven glas tiho pa krepko šepče, rekoč: „Janez! Ta si pa ti!“

„In kako to?“ — bi morebiti kateri preč. gosp. bralcev utegnil sam pri sebi misliti. Naj toraj smem blagovoljno to stvar pojasniti.

Mesec „avgust“ je bil „dijak-potovalec“, ki zapustivši šolske klopi za nekoliko časa, si boče srce in um ogrevati pri ogledovanju tujih dežel, tujega ljudstva in tujih navad. Oblečen je v črnkasti obleki; „plaid“ ima ogrujen čez eno ramo in na drugi teži ga potna torbica; kapico „s šildom“ (kakor smo v mojih mladostnih letih po domače rekli) ima pa bolj na stran obrnjeno. Vesel dijak — turist je videti; vesel, kakoršen sem jaz bil, ko sem s svojima tovaršema stopal proti Dunaju.

In zdaj začne tudi ta fvaliti svoje prednosti, po katerih si mladi človek — poseben dijak — skuša v újanji ogledovati to, o čemur ga šolska učenost podučuje. Mene — bi bil skoraj — prepričal; ako tudi sodnika, zdaj — še ne vem.

In v tem mojem mnenji je mene še godba po-trjevala; ni le, da so temu mesecu — dijaku peveci zapeli in godba mu lepo donela, še „boben“ so si vsi ti „avgustovi“ častileci privzeli, ter so mu bob-nali in bobnali za srečno, daljno pot — namreč na potovanji.

Še sedaj ga gledam prijazno in — kar pridru-žil bi se mu, ako ni ravno — predaleč namenjen. In prav po dijaški vesel je „avgust“ stopil k

da temu početju se gotovo ne bo vstavljal noben škof. Pravi nadalje, da denarnih pripomočkov bodo dali udje tega „nemškega katoliškega društva“, posamezne občine in pa nemški „šulverein“. Za to Celjski „vahtarčni“ pobožni katoliški (?) Nemconi še ne vprašajo ne: ali bo tudi katoliški škof hotel te njihove, po nemško-liberalnem kopitu izsolane bogoslovce v duhovnike posvetiti in pa: ali njim bo hotel katoliški škof ravno v nemško-frajmavferskem gnjezdu podeliti pastirsko službo.

Kakor vidite, se hoče nemški „šulverein“ vtikati ne le samo v šolske zadeve, temveč tudi že v cerkvene; s svojim denarjem namerava na svoje limance zvabiti ne le ljudskih učiteljev, temveč tudi katoliških duhovnikov; dobro sprevidi, kako nevarni so njegovemu pogubnemu počenjanju ravno duhovniki. Če mu ti sežejo pod rame, potem bi ponemčevanje našega ljudstva napredovalo. — Toda tega ne bodo „šulvereinerji“ nikdar, nikdar dosegli. Če se morebiti znajdejo med katoliškimi duhovniki „bele vrane“, katerim gré nad vse denar in pa toliko hvalisana „priljubljenost“, ne bodo ti posamezniki nič opravili; pošteno ljudstvo, bodisi nemško ali slovensko, bi te izdajalec toliko hujše sovražilo.

Iz tega pa zopet sprevidamo, koliko je vredna samostalnost in neodvisnost katoliških duhovnikov. Gorjé našemu narodu, če bi katoliški duhovniki bili tako odvisni od ljudstva in pa od raznih svetnih oblastij, kakor so n. pr. učitelji ali pa protestantovski pastori! Tù bi se rado pometalo z duhovnikom kakor z metlo; in kdo bi se še upal, krivičnim zatiralcem resnico povedati, če je njegov materijalen obstanek navezan na njihovo samovoljnost? Radovedni smo toraj, kakošne budalosti se bodo še izcimile v možganih Celjskih frajmavferskih katoličanov. Bog zna, bode li to „društvo nemških katoličanov“ obhajalo svoj občni zbor morda celó na pustni torek?

Z gôr, 25. decembra. (*Ad vocem: „dvanaest večerov“*.) Jedinost, sloga — bodimo jedini: slišimo vedno povdarjati. Prav! Če je mogoče, le bodimo jedini; a če to ni mogoče, pa ne kaže molčati. Zato se mi v obče prav zdi: da se je oglasil gosp. dopisnik, ter zavrnil naše leposlovce na pravo stezo. Da je res tako, kakor on dé, potrditi moram tudi jaz.

Znano je, da naša mladina po nižjih šolah čestokrat pride v roke možém, ki nimajo za njo duha in ne srca, ki so polni brezverstva, in bi še mladino radi s tem duhom navdali. In to je kaj lahko: saj je znano, kako sprejemljivo je mlado srce za vse, in za slabo še toliko bolj. Kaj pomaga prizadevanje katehetovo, če pa drugi iz otročjega srca izrujejo, kar skusi on vanj vcepiti; saj katehet ima le malo ur odločenih: če so svetni učitelji nedobri, jim je kaj lahko zastrupiti mlado srce! — Poleg tega je pa tudi še slabo berilo, ki dandanes prihaja tudi mladini v roke. Mladina rada bere, strastno, hlastnopoželjivo bere, in še posebno če je pisano v slovenščini. Narodni čut, narodni ponos je pri naši mladini dandanes bolj vzbujen. Zato nezrela, nepremišljena, vetrasta mladina ne prša veliko: kaj je, in kako je; glavna reč jej je, da je narodna reč. In vrhu tega tudi ta forma — jezik, ki je zares lep, milodoneč, blagoglâsen pri naših na-

rodnih pisateljih, leposlovcih. Ta jezik jih tudi mnogo premoti, da hlastno prebirajo knjige in spise vsakoršne vsebine, če tudi jim ta sicer ni primerna. In odtod se zatrosi v mlado srce plevél, da potlej človek sam ne vé, od kod se je ta vzel. Naj navedem o tem izgled.

Bil je mladeneč, dijak. Bral je zelo rad; in še posebno ga je mikala slovenska knjiga. Da je bilo le slovenski, za drugo ni prašal. Zgodi se pa, da dobí nalogo. Kaj stori mlada vetrasta glava? Izdela spis popolnem v duhu fatalizma. Ni čudo, kar posoda v sebi imá, to od sebe dá. Razno, nedobro berilo mu je bilo zmešalo duha, da potlej sam ni vedel; kaj bi in kako bi. Učitelj mu vrne nalogo s podpisom: Ali ste tudi Vi privrženec turškega kismeta (nauka o turški neizogibni osodi)? Tako se človek s slabim berilom popači, da sam ne vé: kedaj in kako.

Še nekaj mi je tù na misli. Naši liberalni pisatelji tako zelo gledajo na vnanjo stran, na obliko, a drugi naši neliberalni tako malo, premalo.

Jezik očistite pég in glejte, da bote pisali res slovenski jezik, a ne nemškega v slovenski obleki. Jedro je res glavna stvar, a tudi obleka, zunanost ne bodi spodtikljiva; tudi zunanost naj priporoča tvoje spise!

R—a.

Domače novice.

(100 goldinarjev) daroval je presvitli cesar za napravo cerkvene oprave občini Osilnica iz lastnega premoženja.

(Mil. knez in škof dr. Jakob Misijs) odpeljali so se še le danes zjutraj s kurirskim vlakom v Gorico k posvečevanju Poreškega škofa Flappa. V ponedeljek popoldne se zopet vrnejo v Ljubljano, ker bodo na sv. treh kraljev dan v stolnici imeli veliko sv. mašo.

(Gledišča) jutri ne bo slovenskega, ker se je morala menda obleka v Zagreb vrniti. Škoda!

(Najstareje društvo) v Ljubljani, ki se peča s krščanskimi deli usmiljenja, je „Marijina bratovščina“. Vstanovljena je bila leta 1758, in ima sedaj 2209 članov. Namen ima prekrasen, namreč „lačne napasti in mrlíče pokopavati“ in vsled tega zasluži, da bi se vsak veren Slovenec vanjo zapisal. Ubožni njeni člani dobivajo podporo, in kdor umrje, preskrbi mu ona krščanski pogreb s sv. mašami. Vstopnina ravna se po starosti, letni doneski znašajo pa 50 krajcarjev na leto. Stari udje, ali pa že hudo ubožani oprosté se poleg tega, da miloščino dobé, tudi še od letnih doneskov.

(Zveza slovenskih posojilnic.) Znano je že, da se je minulo leto osnovala zveza slovenskih posojilnic, ki bo na veliko korist našem kmetu, ker ga bo podpirala, kolikor se bo le dalo in ga bo po možnosti varovala oderuških krempļjev. Le-ta zveza slovenskih posojilnic predložila je ministerstvu svoje statute, ktere ji je pa ministerstvo vrnilo z opazko, da naj dva paragrafa bolj natanko določi, ter statute nemudoma zopet vrne, kar si dotični odbor ni dal dvakrat velevati in je tako nada prav velika, da bode zveza slovenskih posojilnic po Šta-

jarske, Koroške in Kranjske v prav kratkem času svoje delovanje pričela.

(Časnikarsko.) Vredništvo „Ljubljanskega Lista“ prevzel je namesto prof. g. Šukljeja vrednik „Laib. Ztg.“ g. Naglič.

(Vreme.) Iz Vipave 2. t. m. se nam piše: Pri nas ni snega in je toplo vreme; včeraj je rogoviliti začela velika, a ne premrzla burja; pošta se ne more v pokritem vozu pripeljati iz Postojne.

(Pazite na suknje!) Najnovejši obrt, kterega so se v Ljubljani poprijeli postopači, je izmikanje zimskih sukenj iz gostilen, pa tudi po zasobnih stanovanjih v prvih sobah taiste niso varne pred veliko družino dolgorokov. Na sv. Štefana dan zmanjkalo je v gostilni „zur Rose“ lepe in ravno nove zimske suknje gosp. F. M. Sch., ktero je omenjeni gospod menda še le v drugič na sebi imel. — Osmošolec K. P. obiskal je sedaj v počitnicah svojega prijatelja na Šentpeterskem predmestji. Pri prijatelji slekel je zimsko suknjo in jo je v prvi sobi obesil na klin, od koder je zginila, kakor kafa. Na Dunaji je krâja zimskih sukenj po kavarnah že kaj navadnega, v Ljubljani se pa do sedaj o tem še ni ravno kaj dosti slišalo.

(Škofovo posvečevanje) imeli bodo jutri v Goriški metropolitanski cerkvi. Posvečen bo bodoči škof Poreško-Puljski, monsignor dr. J. Flapp. Duhovno opravilo imel bo premil. nadškof Goriški in metropolit ilirski dr. Alojzij Zorn v pričujočnosti škofov: msgr. dr. Glavine iz Trsta, msgr. dr. Feretića iz Krka in pa našega knezo-škofa msgr. dr. Misije.

(Zlat križec z verižico) in krasnim prstanom darovalo je 118 Goriških duhovnov novemu škofu dr. Flappu.

(Profesor Brezovar na Ruskem.) Iz Cérknice prejeli smo sledeči dopis: Meni, materi in sestram v veliko žalost raztrosil je zlobni jezik prežalostno, hvala Bogu! neresnično vest, da bi bil namreč moj brat Jernej, gimnazijski profesor in vodja v ustavu cara Aleksandra II., odločnem v odgojo ruskemu plemstvu v Kursku, v minulem letu od katoliške vere odpadel in v pravoslavno cerkev prestopil. — Osupnil sem, ko sem prvokrat slišal to novico, nič manj moja stara mati, kakor tudi sestré; verjeti vendar je nismo mogli, zakaj predobro poznam verno srce, značaj in nesebičnost svojega preljubega brata Jerneja, in le pomanjkanje ene ali druge imenovanih svetinj zamoglo bi katoliškega kristjana do tacega pogubonosnega koraka privesti. — Da bi vendar dotične obrekovalce svojega brata nasprotnega prepričal, ter njim jezike zavezal, pisal sem nemudoma v tej zadevi v Kursk na Rusko, ter dobil od katoliškega duhovna, rodom Poljaka, pod čigar duhovno oblast, kakor sem vedel, tudi moj brat spada, odgovor. O dotičnem katoliškem duhovnu, kijako borno v Kursku živi (katoliška srenja v Kursku namreč je silo majhna), pravil mi je mnogokrati brat o počitnicah, ter ni mogel prehvaliti njegove verske gorečnosti in družih lepih njegovih lastnosti. Od tega katoliškega duhovna dobil sem pa nedavno sledeče spričevalo, ktero naj zlobnim obrekovalcem mojega preljubega brata za vselej v tem oziru jezike zaveže. Spričevalo pisano je v latinskem jeziku, toraj ga podajam tudi v izvirnem jeziku od besede do besede, kakor se glasi:

svojim tovaršem; vesel, ko da bi v resnici stopal že na velike šolske počitnice. In njegovi družniki — šolarji - pevci so mu kaj krepko pritrjevali, da, kakor sebi tudi njim govori iz srca, ki so mu kaj krepko in na ves glas klicali v svoji pesnici: „Hurrah! Hurrah! — Die Schul' ist aus!“

Šolarjem je pač dobro znano, kaj se posebno jih na počitnicah razveseljuje. Ah! kolikrat in kako urno smo, brez vsake umetne vednosti, kakor verveica splezali — po jabelko!

In nekako taki srečni delavec — toda v drugem pomenu, je bil „september“.

Deček „september“ vstopi v dolgih hlačah, v beli srajci; potem pa ima rudeč „lajbelč“ z okroglimi srebrnimi gumbami, in velik slamnik na glavi, ki je obrobļen s črnim blagom.

„Jaz sem pa slikar!“ — pripoveduje kaj prijazno, in ne — da bi razkazoval svoj diplom ali svoja priporočila itd.; ampak kar kratkih besedi pokaže sad svojega slikanja; in ta sad je bil? Bilo je lepo jabelko, s katerim si upa nedvomljivo doseči prvi venec, in še mnogo takih lepih slik je imel v svoji veliki podolgasti košarni.

Mladi pevci so mu pa res kar pravo, in po-

polno pravo dajali; to so oni kazali s svojim petjem (peta „polka“), ki se je meni v tem prizoru dozdevalo ravno tako, ko da bi bili mladi pevci skakaje prepevali, češ: „Ti! Ti! — Ti imaš prav! — Ti zaslužiš za svoja jabelka, ki nam prav dobro dišijo, prvi dar!“ — In še „trikot“ je s svojim prijaznim glasom svojim „tovaršem“ — sotrudnikom pritrjeval.

Naslednik „septembrovi“ nastopi zopet s svojim izdelkom. V veliki košarni prinaša p. n. preč. občinstvu v pokus lepega grozdja; je bilo li sladko ali kislo, pa ne vem povedati, ker — do mene ni prišlo in mi ga tudi ni ponudil bolj na drobno mesec „oktober“.

Oblečen je bil „oktober“ v belih nogovcih in kratkih hlačah, ter v lepi beli srajci in na glavi mu je slonel velik pisan slamnik; čez ledja pa je imel rudeč pas z velikima črkama O B; — čvrst deček je bil; le malo „obilan“ se je meni videl „oktober“ čez pas; ta obilnost se je se posebno razodevala, ko je deček na svojem prostoru stal in sem ga jaz ogledoval od strani; še moj gospod sosed mi je pritrdil, da „fantič“ skoraj ni prav „pošten“, ampak nekoliko „podfutan“; — ali pa, da k večjemu vsaj po „vojaški“ ne stoji. A ravno ta nedoločena gotovost sto-

rila je dečka, da je bil imponenten „fest kërle“; imponiral je v tej svoji postavi vsim drugim.

Ni pa tudi tje v en dan bil tako dobro rejen; on je ob enem preč. občinstvu s tim svojim „dobrim stanom“ dokazoval, kaj „dobra kapljica“ pri zmerem vživanji v družbi dobrega grizljaja na človeka storiti zamore. Komaj sem ga nekoliko ogledal, že sem — v njem videl in gledal onega „trdnega“ krčmarja ali bogatina, ki se vidi še dandanes sem ter tje po vaseh, ki nosi na svojem životu zelen žametast lajbelč in zelenkasto žametasto kapico. Vselej — očitno znamenje, da je tukaj „trdna“ hiša.

Svest si toraj zmage, je pa tudi dostojno pohvalil svoj pridelek.

Pevski zbor mu je pa še drugo lastnost, o kateri je tudi on spregovoril in se ž njo pohvalil, očitno stavil na ogled. Slavil ga je namreč tudi s strelom; strelec je tedaj tudi on, ki divjačino — zvabi na mizo v povoljno jed; in prav čedni strel odmeval je — po hribih in dolinah — gorke dvorane.

(Konec prih.)

„Praesentibus testificor, A. R. D. Bartholomaeum Brezovar, natum apud St. Martinum penes Litaj in Carniolia, directorem Collegii Impetatoris Alexandri II. in urbe Kursk in imperio Rossiano, esse catholicum. Omnia, quae mali et inimici homines diffamando disseminaverunt, nempe eum dominum Bartholomaeum Brezovar fecisse naufragium circa fidem Romano-Catholicam, sunt falsa et inventa. In quorum fidem, confirmo propria subscriptione nec non impressione sigilli Ecclesiae Parochialis Curscensis. Anno Domini millesimo octingentesimo octogesimo quarto, die decima sexta Novembris v. s. Curatus Ecclesiae Romano-Catholicae, Parochialis Curscensis in Imperio Rossiano. Sacerdos Benedictus Andruszkiewicz m. p.“

Obrekovalci naj toraj svoje hudobno obrekovanje prekličajo, sicer jih bode c. kr. sodnija podučila, da se obrekovati ne sme. Tega zagotovim vse dotične.

Ivan Brezovar, duhovnik.

(Za dozidanje „Narodnega doma“ v Rudolfovem), oziroma za znotranjo opravo dvorane so darovali l. 1884 č. gg.: Njegova prevzvišenost dr. Jurij Strosmajer 20 gld., Franjo Omersa v Kranji delnico „Narodne Tiskarne“ v nom. vrednosti 100 gld., Arce v Ljubljani svoj delež društva „Narodni dom“ 50 gld., dr. Vašič v Trebnem 3 gld., neznani po g. Kalčiču 2 gld., Trstenjak v Ljubljani 10 gld., Adolf Müller v Ljubljani 5 gld., Fr. Špendal v Ljubljani 3 gld., Zamida v Ljubljani 6 gld., Ivan Fabjan v Ljubljani 10 gld., M. Ogorevc v Ljubljani 3 gld., Viktor Rohrman 15 gld., Globočnik, c. kr. okr. glavar v Postojni 5 gld., dr. Muršec v Gradcu 3 gld., Franjo Bradaška 5 gld., Štefan Habe v Gočah 2 gld., Leopold Koprivšek v Rudolfovem 1 gld., Miha Barbo v Škocijanu 1 gld., Janez Finko v Toplicah 1 gld., Alojzij Kobler v Litiji 5 gld., Anton Prosinak v Metliki 5 gld., dr. Volčič Črnomlji 1 gld. — Vsem imenovanim in vsem drugim, ki so z doneski v pušce podvzetje podpirali, nabiralcem, posebno domoljubnim gospicam pri Brunarji izreka najtoplejšo zahvalo

odbor Novomeške čitalnice.

Razne reči.

— Na Dunaji se je začela preiskava o ondašnji eskomptni banki proti vsem, ki so bili v večji denarni zvezi in so se zločina izneverjenja vdeležili. Do sedaj so se preiskave vršile pri redarskem ravnateljstvu, kjer so se že 29. decembra dokončale ter so zločince prepeljali na deželno sodnijo. Glavna oseba v tem prežalostnem dejanji človeškega gibanja na zemlji je Kuffler, kateri je obdolžen hudodelstva goljufije in tatvine, Amšler pa izneverjenja. Preiskava bo menda blizo šest mesecev trajala. Na 30 dec. zaslišali so se brata Jauner in zastopniki trgovskih firm Biach in Tschinkel.

— Staro leto na Ruskem sicer ni še minulo, proti koncu se pa vendar-le bliža in ravno ta konec je bil osodepoln za državnega preštevalca pri finančnem ministerstvu v Petrogradu. Kako je štel, Bog vé; štel je pa vseskozi slabo, kajti v vrečah, ki so bile zaznamovane, da je ondi zlato in srebro, našlo se je zgolj kamnje. Denarja manjka 10.000 gold., preštevalcu pa življenja, kajti zaval si je bil, ko so prišli izneverjenju na sled.

— Denarni polom čuti se tudi na Angleškem. Telegram iz Londona poroča, da je velika firma Bagallay Spence in drugovi vstavila plačevanje. Dolgovi znašajo 12.000.000 gold. Velika gospoda se z malenkostmi ne peča.

— Nedavno umrl je Parizu celemu svetu znan izumnik sedanjega telegrafa, Ludwig August Morsé v 58. letu svoje starosti. Zadel ga je mrtvud.

Telegrami.

Dunaj, 2. januarja. Glavni dobitki pri kreditnih lozih zadela je srečke serija 1837, št. 40, pri Dunajskih komunalnih lozih pa serija 1077, št. 40.

Freiwaldau, 2. januarja. Morilec urarja Kaube je njegov prijatelj, nožarski pomočnik Mikrolecky, ki se je hotel ravno zdaj oženiti in na svoje začeti.

Madrid, 3. januarja. V Granadi se je potres na novo oglašil. Vse beži, kamor kdo more, nadrobnosti manjkajo. Na sveti dan pokončal je potres v Granadi 910 ljudi.

London, 3. januarja. Na podzemski železni cesti med Gover-Streetom in Kingskrossom počil je dinamit. Okna v železničnem

vozu so se popolnoma razsula, plin je pa vgasnil. V predorskem obzidju zatrgana je velika luknja. Pok je bil tako silen, da so se v obližji stoječa poslopja vsa pretresla. Troje oseb je na lahko ranjenih.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

3. januarja.

Papirna renta po 100 gld.	82 gl. 20 kr.
Sreberna	83 „ 20 „
4% avstr. zlata „renta“, davka prosta	104 „ 10 „
Papirna renta, davka prosta	97 „ 70 „
Akcije avstr.-ogorske banke	865 „ — „
Kreditne akcije	298 „ 30 „
London	123 „ 40 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 80 „
Francoški napoleond.	9 „ 76 1/2 „
Nemške marke	60 „ 30 „

Umrlj so:

31. dec. Janez Žabjek, hišnega posestnika sin, 6 dni, Poljanska cesta št. 59, Trismus.

V bolnišnici:

29. dec. Matija Belaj, pek, 67 let, jetika. — Matija Hren, gostač, 69 let, Marasmus. — Andrej Jelovčan, dninar, 18 let, jetika.

Poslano.

Odgovor na NB. v naznanilu neke tukajšnje lekarne gledé ribjega olja.

Res je, da ni vsak kemik kompetenten avstrijsko farmakopejo prenearejati, pač pa je kompetenten povedati, da je silno žalostno, ako lekarnar pomankljivosti v farmakopeji za to porabi, da si denarni mošniček odebeli. Kemik pa je bil vendar kompetenten tedaj, ko se je kričastemu lekarju naročila analiza vode in je bil silno vesel, da jo je prevzel nekompetenten kemik. Toda ta nekompetenten kemik je bil sicer jako čudno, pa vendar zadostno kompetenten, da se je prepiral o vestnosti reelnega lekarja in glej: neko zdravilo iz njegove lekarne ni bilo tako sestavljeno, kakor je je bil zdravnik na receptu zapisal, da komaj desetina od tega je bilo ondi, kar je zdravnik naročil, vode pa, ki je poceni, ni manjkalo. Čegav denarni mošnjič hrepel je toraj odebeliti? Nadjam se, da bode to zadostovalo in da bo imel nekompetenten kemik v bodočnosti mir. Toraj v bodočnosti manj kričanja in več marljivosti, več vesti pri napravljanji zdravil po zdravniških receptih in pa pridno prebirajte novejšo literaturo. — Poslednje Vam posebno priporoča nekompetentni kemik.

V Ljubljani, 31. decembra 1884.

Prof. Balt. Knapitsch.

Št. 21928.

Razglas.

Pri srečkanji 125 lozov mestnega Ljubljanskega posojila, ki se je po načrtu vršilo v 2. dan januarja 1885. leta so bile vzdignjene:

št. 44.920 z dobitkom 25000 gld.

„ 23.710	„ 2500
„ 72.269	„ 500
„ 4.847	„ 500
in št. 119, 225, 549, 2679, 2746, 2912, 3124, 3411, 3728, 5024, 5286, 5881, 6736, 8423, 8892, 9226, 9233, 9842, 11.793, 13.114, 13.302, 13.916, 13.981, 17.442, 19.517, 20.182, 20.214, 20.381, 20.415, 22.027, 22.574, 24.669, 25.549, 25.911, 26.624, 28.076, 28.088, 29.128, 29.362, 29.926, 29.967, 30.789, 30.983, 32.343, 32.371, 33.081, 33.304, 34.203, 34.993, 35.060, 35.192, 35.923, 36.022, 36.611, 36.977, 38.006, 38.463, 39.793, 40.388, 42.524, 42.673, 42.715, 43.004, 43.448, 45.130, 45.695, 46.134, 46.481, 47.171, 47.512, 47.963, 48.143, 48.654, 48.657, 49.126, 49.271, 49.274, 49.548, 49.999, 50.150, 50.785, 52.483, 53.948, 53.998, 55.382, 56.079, 56.174, 56.512, 57.534, 57.570, 57.815, 59.459, 59.561, 59.836, 62.004, 62.016, 62.030, 62.794, 63.631, 63.659, 65.237, 65.671, 65.680, 65.915, 66.050, 66.438, 66.725, 66.770, 66.798, 67.068, 67.259, 69.026, 69.135, 70.147, 70.413, 71.682, 71.760, 72.064, 72.206, 74.297, 74.864 vsaka z dobitkom 30 gld.	

Od dosle izžrebanih lozov niso še izplačane naslednje številke: št. 45.330 z dobitkom 1500 gld., št. 26.163 z dobitkom 600 gld., št. 33.724 in 63.093 vsaka z dobitkom 500 gld. in št. 1487, 2015, 2569, 2643, 2987, 3174, 3374, 3783, 4683, 5099, 5710, 5967, 6462, 7098, 7319, 7840, 8005, 8240, 8284, 8317, 8400, 9462, 9550, 9840, 10683, 11.785, 12.517, 12.518, 12.875, 14.101, 15.266, 17.301, 17.460, 18.077, 18.510, 18.594, 18.663, 19.365, 19.661, 20.033, 20.036, 21.730, 21.743, 22.540, 22.916, 23.013, 23.996, 24.420, 24.609, 25.187, 25.247, 25.560, 26.494, 26.743, 26.773, 27.345, 27.506, 27.595, 27.992, 28.619, 28.845, 29.017, 29.476, 29.621, 29.685, 29.733, 32.542, 32.742, 33.237, 33.324, 34.175, 34.184, 34.672, 35.817, 35.878, 37.275, 37.375, 38.179, 38.209, 39.996, 40.100, 40.902, 41.632, 41.741, 44.515, 44.539, 44.632, 45.027, 46.051, 48.885, 49.207, 49.498, 49.933, 50.142, 50.615, 51.235, 51.429, 51.487, 52.092, 53.024, 54.114, 56.284, 56.726, 59.594, 60.137, 60.140, 61.376, 61.486, 61.712, 63.097, 63.296, 63.425, 64.981, 65.195, 65.276, 65.442, 65.497, 67.173, 67.802, 68.409, 70.024, 70.406, 71.272, 72.752, 73.345 in 73.819 vsaka z dobitkom 30 gld.

Mestni magistrat Ljubljanski

dné 2. januarja 1885.

Župan: Grasselli.

Prave garantirane
voščene sveče
in
voščene zavitke
priporoča prečast. duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni
OROSLAV DOLENEC,
(1) svečar v Ljubljani.

Šaljivi list
„JURIJ S PUŠO“
nastopi II. tečaj v večji obliki,
prinašal bode primerne slike ter velja za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr. — Denar in pisma naj se pošiljajo pod naslovom: Vredništvo „Jurja s pušo“ v Trstu. (2)

Želodec

sme se pač gospodar in oskrbnik naših življenskih moči imenovati, ker le z njegovo pomočjo se zavžita jedila v tečnost spreminjajo.

Želodec je neutrudljiv in priden delavec, kateri se nikoli ne spočije in vedno le edino za ohranjenje našega zdravja skrbi.

Če pa ta nesebični pridni minister našega trupla le nekoli oboli, potem oslabijo takoj njegove moči, dobra njegova volja ne pomaga ničesar in ne more več svoje službe redno izvrševati in vsled tega trpimo le mi ljudje.

Koliko nevarnih bolezni ima svoj vzrok v slabem želodecu!!

Prva skrb vsacega človeka naj toraj bode, da varuje ta dragoceni organ svojega trupla pred vsakim napadom!

In kaj je boljše sredstvo zoper vsako želodečovo bolezen kakor

Piccolijeva želodečna esenca!

To esenco izdeluje lekarnar Piccoli v Ljubljani „pri angelu“. Dobre in koristne lastnosti te esence so predobro znane, toraj ni treba daljega opisovanja. V kratkem e toliko, da ta Piccolijeva esenca zmerom zoper vsako želodečno bolezen gotovo pomaga!

Gospodu **Gabrielu Piccoli-ju,**

lekarničarju v Ljubljani,

Z veseljem Vam poročam, da sem cvet za želodec, kojega Vi izdelujete, rabil z najboljšim vspehom pri težkem prebavljanju in zoper zlato žilo.

Trst dne 28. novembra 1883.

Dr. D. Agostini, praktični zdravnik in kirurg.

Cvet za želodec Ljubljanskega lekarničarja Piccoli-ja, katerega sem velikokrat zapisoval bolnikom, je jako dobro sredstvo v slučajih zaprtja in zlate žile.

Provročanje hitro izpraznjenje brez bolečin in ne da bi dražil čreva.

Trst, meseca januarja 1884.

Dr. Cambon, zdravnik za ženske in oči.

Cvet za želodec, izdelan po izvrstnem lekarničarju G. Piccoli-ju, je prav dobro sredstvo proti vsem boleznim v želodecu in trebuhu, ki imajo svoj izvir v pomanjšanji živnih moči, zaradi česar morem podpisani z najmirnejšo vestjo priporočati ta cvet.

Trst, meseca januarja 1884.

Dr. vitez pl. Garaucucci, zdravnik Lloydove družbe.

Veliko let že zdravim s čistili različne bolezni, najboljše sredstvo pa je Vaš cvet za želodec, ki ima prednost, da povzročuje mnogo izpraznjenj, ne da bi dražil čreva.

Trst, dne 1. oktobra 1883.

Dr. Pardo, praktičen zdravnik.

Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska, toda ne razpošilja se manj kakor 12 steklenic, ki z zavojem in voznim pisnom stanejo 1 gl. 36 kr. Pri večjih naročilih primeren odpust. (10)

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni **G. Piccoli-ja** „Pri Angelu“ v Ljubljani, na Dunajski cesti.

Priznano nepokvarjene izvrstne
voščene sveče

izdelujejo (6)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Tisk „Katoliške“ Tiskarne v Ljubljani.